

indgriben i domstolenes uafhængige rets-
vendende magt?

Svar:

Lovforslaget indebærer, at straffen i sager, hvor der er tale om vold, som efter hidtidig praksis ville have medført fængsel i mere end 1 år, skal forhøjes med 1 års fængsel.

Det er således efter lovforslaget fortsat domstolenes afgørelse efter en konkret vurdering at fastsætte straffen i det enkelte tilfælde, men i de tilfælde, hvor domstolene kommer frem til, at sagen efter hidtidig praksis ville have medført mere end 1 års fængsel, indebærer lovforslagets bemærkninger, at straffen skal forhøjes med 1 års fængsel.

En sådan lovgivningsteknik, hvor den tilsigtede ændring af udmålingspraksis – i skærpende retning – er anført i bemærkningerne, og hvor der i øvrigt er foretaget en ændret affattelse af den pågældende lovbestemmelse, har som nævnt ovenfor under besvarelsen af spørgsmål nr. 7, 13 og 15 været anvendt adskillige gange tidligere.

Der henvises også til besvarelsen af spørgsmål nr. 23.

Spørgsmål nr. 19:

I hvilket omfang vil ministeren tilføre anklagemyndigheden flere ressourcer, og i hvilket omfang vil ministeren drage omsorg for, at flere sager ankes til højere domstole?

Svar:

Som anført under besvarelsen af spørgsmål nr. 9, er det anklagemyndighedens opgave at indbringe byretsafgørelser, som efter anklagemyndighedens opfattelse ikke er i overensstemmelse med praksis, for landsretten. Det er endvidere anklagemyndighedens opgave at indbringe landsretsafgørelser for Højesteret i det omfang, det er nødvendigt, f.eks. for at afklare praksis på et område.

Efter Justitsministeriets opfattelse er der ikke behov for at tilføre anklagemyndigheden flere ressourcer med henblik på at varetage opgaven i forbindelse med behandlingen af ankesager.

Spørgsmål nr. 20:

Ministeren bedes oversende Københavns Byrets dom over en taxachauffør, der undlod at komme et voldsoffer til undsætning.

Svar:

Københavns Byrets dom af 29. januar 1997 vedlægges.

I den pågældende sag blev en taxachauffør idømt betinget hæfte i 10 dage efter straffelovens § 253 for ikke at have hjulpet en person, som var i øjensynlig livsfare, uanset at det var muligt uden særlig fare eller opofrelse for ham selv. Det pågældende voldsoffer blev overfaldet, mens han befandt sig i tiltaltes taxa, og efter et voldsomt angreb mod bl.a. hovedet blev han trukket ud af taxaen og lagt på gaden i hjælpeløs tilstand.

Som det fremgår af dommen, lagde retten til grund, at tiltalte ikke uden at udsætte sig selv for fare kunne have hindret voldsudøvelsen ved selv at gribe ind. Tiltalte burde imidlertid have benyttet overfaldsalarmen eller den almindelige radio i taxaen til at tilkalde hjælp.

Spørgsmål nr. 21:

Af lovforslaget fremgår det, at alle voldsforbrydelser, der hidtil er blevet »takseret« til en straf på 1 år eller derunder, skal straffes på samme måde som hidtil. Endvidere fremgår det, at alle voldsstraffe (ca. 40 om året), hvor straffen hidtil er fastsat til mere end 1 års fængsel, skal forlænges med yderligere 1 år.

Lovforslaget betyder altså, at der i fremtiden ikke vil blive afsagt domme for vold i intervallet mellem 1 og 2 år. Finder ministeren, at dette er hensigtsmæssigt?

Svar:

Som det fremgår af de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, vil der fortsat forekomme voldsdomme på mellem 1 og 2 års fængsel. Dette gælder således, hvis der i en voldssag er tale om en fællesstraf, hvori indgår en reststraf efter prøveløsladelse eller en tidligere betinget dom, og det er disse afgørelser, der begrunder, at straffen bliver over 1 år. Det samme gælder, hvis straffen for det aktuelle voldsforhold overstiger 1 år på grund af bestemmelsen om gentagelsesvirkning i § 247, eller hvis den pågældende samtidig dømmes for andre lovovertrædelser end vold, og det er disse forhold, der begrunder, at straffen overstiger 1 års fængsel.

Lovforslaget er heller ikke til hinder for, at der i grænsetilfælde, dvs. voldssager, der i dag medfører ca. 1 års fængsel, vil ske en vis graduering af straffene, således at der i disse tilfælde vil kunne forekomme domme på mellem 1 og 2